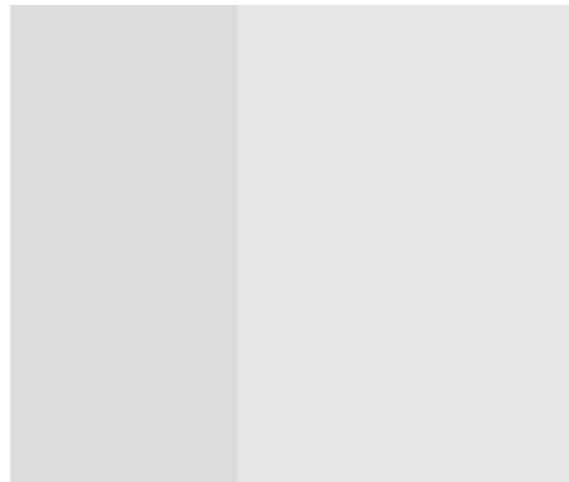
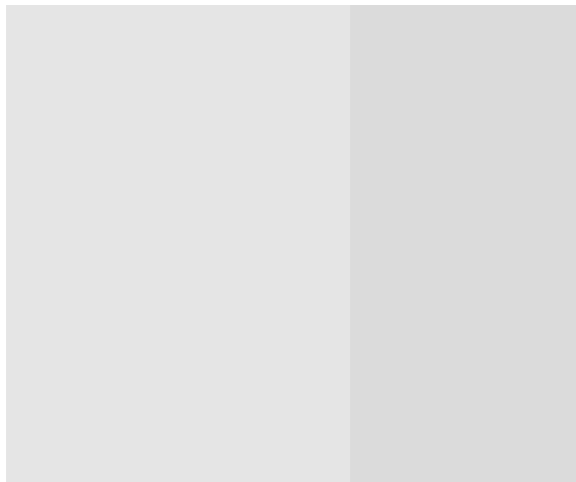

Na rozcestí

Časopis Farního sboru ČCE v Boskovicích

I/2023

Farní sbor ČCE v Boskovicích

Jsme farní sbor soustředěný okolo kostela v Boskovicích. Spojujeme lidi z blízkého i vzdálenějšího okolí, ze Sudic, Svitávk, z Černé Hory, Kunštátu, Březové nad Svitavou a dalších míst.

Jsme křesťané, kteří žijí a nesou dál evangelickou tradici víry a vzájemné tolerance. K tomu patří i to, že se setkáváme a spolupracujeme s lidmi, kteří přicházejí s jinou spiritualitou nebo tradicí. Vítání jsou u nás i ti, kdo mluví jiným jazykem a pocházejí z jiné země. Dohromady se učíme tvořit společenství.

Kontakt

Hybešova 9, Boskovice 680 01

+420 776 219 938

boskovice@evangnet.cz

facebook.com/EvangliciBoskovice

číslo účtu: 153291224/0300

www.boskovice.evangnet.cz

Pravidelný program

Bohoslužby	neděle	9.30
Trubači	pondělí	17.00
Náboženství pro děti	středa	15.00
Dětský klub	středa	17.00
Pěvecký sbor	čtvrtek	17.00
Setkání mládeže	pátek	18.30

Redakční rada časopisu

Jiří Bureš, Jana Skříčková, Markéta Švancarová,
Jiří David, Ondřej Sabol, Veronika Davidová

POHLEĎTE NA POLNÍ LILIE

Jiří Bureš

„Mají křesťané milovat přírodu? Většina z nich to v posledních dvou tisících let nedělala a mnozí to nedělají dodnes. V některých kruzích se láska k přírodě považuje za pohanskou nebo za to, čemu se věnují uctívači bohyně Matky. Jistě, křesťané by měli přírodu respektovat, chovat se k ní ohleduplně, nebo ji i chránit, ale není slovo ‚milovat‘ přece jen trochu přehnané? Měli bychom přírodu milovat? Moje odpověď zní jednoznačně ano. Křesťané mají milovat přírodu, protože křesťanský Bůh je vtělený. To je obsahem učení o vtělení – Bůh nepohrdá fyzickou skutečností, ale miluje ji a sjednotil se s ní.“

Těchto pár vět jsem nedávno četl v knize americké teoložky Sallie McFagueové *Super, Natural Christians* (Báječní přírodní křesťané). Kniha je pro mne objevem, protože se odvažuje mluvit o tématu, které je pro nás samozřejmé – o našem vztahu k přírodě, a to způsobem, který samozřejmý není. Rád bych se s vámi podělil o několik myšlenek.

K pěknému vztahu, ba i k lásce k přírodě se hlásí naprostá většina z nás. Často však láskou v tomto spojení myslíme každý něco jiného. Kdo obstarává pole či zahradu, kdo chová slepice, králíky nebo jiná užitková zvířata, má zpravidla na mysli ohleduplnou, pečlivou a poučenou, hospodárnou péči o rostliny a tvory. S přírodou se musí moudře nakládat, byla nám svěřena Pánem Bohem, jedině pak nese člověku dlouhodobý užitek. K tomu se jistě přidá i leckdo z nás, kteří nikde na statku nežijí.

Jiní prožívají lásku k přírodě, když jsou uchvázeni výhledem z kopců při výletu, nebo v tichu šumícího lesa při sbírání hub. Jindy se na dovolené oblažíme pohledem na horské kamzíky či na západ slunce nad mořskými vlnami. Hluboké emoce, které nás při tom zaplaví, vyvolávají často city bezmála náboženské, a to i u těch, kteří do kostela moc nechodí. Růst tohoto druhu náklonnosti k přírodě se projevuje třeba i v tom, kolik svateb se v posledních letech koná v pleněru.

Takové vztahy k přírodě – nazvěme je pragmatickým a estetickým – se jeví jako docela protikladné. Když se lidé z obou názorových skupin pokouší o přírodě mluvit, nezřídka se neshodnou a minou. Ve skutečnosti jsou ale podobné a blízké: oba totiž v přírodě

hledají především užitek. Příroda je tu proto, aby sloužila a byla využita, ať už k jídlu, nebo ke krásným pohledům a rekreaci. Obdivovatelé i obdávatelé si mohou v tomto potřást rukama. Pokud však v přírodě hledají jen užitek, asi nemá cenu mluvit o lásce k ní.

I křesťanství je poznamenáno tím, že přírodu po celá staletí vnímalo především jako užitečný nástroj. Teologové rádi říkali a stále říkají, že příroda ukazuje cestu k jinému Bohu, svojí krásou připomíná člověku krásu nebes a přímo mu napovídá, že by mohl uvěřit v to, co je „nad“ přírodou. Není však právě to, že přírodu vnímáme jen jako odrazový můstek pro naše duchovní výlety, právě nedostatkem skutečné lásky k ní? Nepotřebuje Boží stvoření, abychom je chápali jako Bohem chtěnou přírodu, která zasluhuje pozornost pro ni samou a kvůli ní samé? Bereme vážně, že Bůh podle biblického příběhu do přírody vstupuje a naplňuje ji svoji přítomností?

Sallie McFagueová navrhuje, abychom se – chceme-li přírodu milovat – vrátili k tomu nejprostšímu základu a učili se ji především nově a plněji vnímat. Abychom věnovali pozornost její úžasné rozmanitosti, její nezávislosti a jinakosti. Není to snadné a samozřejmé, musíme se při tom vzdát představ, že jsme samozřejmým středem světa. Je to však právě pozornost, která nás může dovést ke skutečné úctě a lásce, je to plná pozornost, která se již podobá modlitbě.

Jak máme milovat přírodu? Ježíš v evangeliích doporučuje svým ustaraným posluchačům a posluchačkám, aby pohleděli na polní lilie, aby pohleděli na ptactvo nebeské (Matoušovo evangelium 6,26–28). Jako by je i nás nový pohled na krásně nezávislé Boží stvoření mohl osvobodit od přílišného soustředění na sebe.

Přeji vám, ať si v létě dopřejete pozorný pohled na lilie z polí, nebeské ptáky i jinou rozmanitou Boží havěť.

TVÁŘE NAŠEHO SBORU

Karolína a Marek Romáškoví

Poprvé jsem se o Bohu dozvěděla od kamarádky ve školce a hned jsem se na to ptala mamky. „Já do kostela nechodím, ale ty můžeš, to si rozhodneš, až budeš větší,“ řekla mi. S Bohem jsem si to vyjasnila celkem brzy. Ale chození do kostela mělo jeden háček: Do kterého? Evangelíci, husiti, protestanti, katolíci... Střídala jsem je jako ponožky dlouhé roky. Kluka jsem naopak měla od patnácti jen jednoho, a když mě požádal o ruku, hned mě napadlo: teď nebo nikdy (se musím nechat pokřtít!). A tak jsem řekla dvě důležitá „ano“, obě posvěcená bratrem farářem Janem Junem, toho času z prostějovského sboru ČCE.

Bohužel jedno z těch „ano“ nebylo na celý život, jak jsem si vysnila. Po dvanácti letech spolu se rozbilo mé první manželství a vztah s Bohem a celý život přestal být tak bezstarostný. To už jsme bydleli se synem Honzíkem na faře v Lipové.

Marek se s křesťanstvím intenzivněji seznámil, když se jako nadějný evoluční biolog na univerzitě v Colorado účastnil diskuze o vzniku světa se zapálenými kreacionisty. Jiskra nepřeskočila. To stejné se nedá říct o setkání nás dvou. Zanechal vědecké kariéry a brzy všel pleny a sekal trávu v Lipové. Znamením obrovské Boží milosti! Dostala jsem druhou šanci. Našemu vztahu požehnal opět Honza Jun. A k Honzíkovi brzy přibýly naše dcery Malvína a Nina. V Lipové jsme prožili nelehké, ale zároveň krásné časy.

Spolu jsme zpívali na bohoslužbách, křtinách našich dcer i na pohřbech. Rádi jsme o nedělích zdržovali přespolní faráře a pod záminkou dobré kávy je lákali na diskuze o Bohu a o světě. Marek, jak říká, si díky tomu uvědomil hloubku poselství víry a sílu, se kterou může proměnit život člověka. Mimo jiné jsme se takto u nás v kuchyni seznámili právě i s Jirkou Burešem.

Když u nás žili uprchlíci z Ukrajiny, uvědomili jsme si, že už je čas přenechat faru zase jiným a postavit si vlastní dům. Nebo se aspoň postavit na vlastní nohy. A tak se začal psát příběh naší rodiny na Velenově, kde jsme koupili polovinu stoletého statku. Právně to bylo zdlouhavé a komplikované, ale snad je vše nejdůležitější vyřešeno a brzy budeme moct upravit dům pro potřeby naší rodiny a setkávání s lidmi, která máme moc rádi. (Nejsme zrovna kutilové, tak budeme rádi za každou radu, pomoc nebo modlitbu.) Děti hned zapadly do místní školy, z Honzika vyrůstá mladý tubista, z Malvíny houslistka, pianistka a nadšená skautka a Nina běhá po okolí s lesní školkou.

Rádi se setkáváme s lidmi ke společnému muzicírování nebo procházkám v přírodě. Někdy je složitě nás zastihnout, protože naší další radostí je cestování. Marek učí středoškoláky v expediční škole, která probíhá z části online a zčásti na výjezdech různě po naší zemi. Já jsem magistra farmacie, ale namísto prodávání v lékárně tvořím online kurzy o účinném používání léčivých rostlin pro laiky i profesionály. Jsme hluboce vděční za přijetí do společenství boskovického sboru.

ZPRÁVY ZE STARŠOVSTVA

Jana Skřičková, Ondřej Sabol

Salár za rok 2022

Konečná částka za minulý rok překročila náš výhled v rozpočtu. Na salár jsme vybrali celkem 297 608 Kč. Děkujeme všem dárcům a prosíme i nadále o pravidelnou finanční podporu, nejlépe formou trvalého příkazu. Každý rok se totiž v rámci postupného procesu odluky církve od státu zvyšuje částka, kterou odvádíme na ústředí církve. Ta se pak přerozděluje na platy farářů a farářek.

Revitalizace parku u kostela

Staršovstvo se chce vyhnout nekoncepčním a nahodilým zásahům do parku, ale má záměr společně se zahradním architektem vypracovat jeho dlouhodobou koncepci. Nabízí se možnost park uzavřít veřejnosti a vybudovat zde například altánek, grilovací místo, případně pískoviště pro děti. Nebo je možné uvažovat o parku jako o místě pro boskovickou veřejnost a podle toho jej upravit a nabídnout k užívání. Staršovstvo chce celou věc prodiskutovat s lidmi ze sboru a v létě by mělo dojít k setkání s odborníkem, který by mohl pomoci najít vhodný směr.

Noví členové sboru

Za poslední období přijali členství v našem sboru hned tři lidé. Mária Kubenová z Boskovic, Karolína Romášková z Velenova a Lukáš Paroulek ze Sudic. Máme radost a vítáme je mezi námi. Zároveň nás těší zájem lidí z Boskovic a okolí, kteří nejsou členové sboru, ale aktivně se účastní sborového života. Sít přátel našeho sboru považujeme za velké bohatství a jsme rádi, že naše společenství mnozí vnímají jako otevřené a přátelské.

Vizitace sboru

Na začátku května proběhla vizitace našeho sboru, kterou vedl seniorátní senior Filip Keller společně s kurátorem seniorátu Vladimírem Zikmundem. Setkání se staršovstvem předcházelo vyplnění rozsáhlého dotazníku o životě a fungování našeho sboru. Dotazník vyplnilo samostatně staršovstvo a samostatně farář Jiří Bureš. Poté se oba vyplněné materiály zaslaly na seniorát, aby měla vizitační komise podklady pro vizitaci. Setkání staršovstva spojené s vizitací probíhalo v přátelském duchu, probrali

jsme silné i slabší stránky našeho sboru a vyslechli doporučení. V rámci staršovstva jsme setkání nad dotazníkem hodnotili pozitivně, protože nás to vedlo k detailní reflexi všech oblastí života našeho sboru.

Publikujeme zde stručný závěr z vizitace:

„Vizitační komise konstatuje, že po duchovní, společenské i hospodářské stránce je situace ve sboru dobrá. Staršovstvo pracuje spolu s farářem sboru jako dobrý tým. Sbor se zdá být zdravý a v současných podmínkách neuvažuje o slučování s jinými sbory.“

Zpravodaj sboru – newsletter

Díky iniciativě Tomáše Trumpeše jsme se pustili do tvorby čtvrtletního Zpravodaje, který zájemcům zasiláme do e-mailové schránky. Cílem je dosáhnout větší a včasné informovanosti členů a přátel našeho sboru.

Elektřina na faře

V přízemí fary jsou velmi nekvalitní rozvody a je nutná oprava, aby nedošlo k havárii. Chceme pro tuto investici využít grantu města Boskovic, který činí každoročně 50 000 korun. Původně jsme chtěli za tuto částku řešit vyčištění kostelní věže, ale situace na faře dosáhla kritického stavu, a proto dáme přednost opravě rozvodů.

Volba faráře

Staršovstvo navrhuje doporučit opakovanou volbu bratra faráře Jiřího Bureše, a to na 6 let. Jsme vděční za nasazení a široký záběr činností Jiřího Bureše v práci ve sboru i v Sudické škole. Jako velkou přednost vnímáme jeho schopnost působit na veřejnosti a propojovat komunitu sboru s dalšími okruhy lidí v Boskovicích a okolí.

Poděkování

Chceme touto cestou poděkovat všem aktivním lidem, kteří pomáhají v našem sboru. Máme radost, že nejsme na veškerou práci sami, a cítíme ze sboru podporu. Těší nás zapojení nových lidí do přípravy občerstvení po bohoslužbách a do obsluhy nového ozvučení.

ODPOR A ODEVZDÁNÍ: DOPISY Z VĚZENÍ NOVÉ VYDÁNÍ DOPIŠŮ D. BONHOEFFERA

Jiří David

V letošním podletí vydalo nakladatelství Kalich knihu textů Dietricha Bonhoeffera *Odpor a odevzdání: Dopisy z vězení. Jedná se o druhé, podstatně revidované a doplněné vydání Bonhoefferových vězeňských dopisů, které vyšly poprvé česky v roce 1991 pod názvem Na cestě ke svobodě.*

Je důležité se jimi zabývat: představují jakýsi duchovní testament významného německého protestantského teologa a díky své autentické korespondenční formě jsou navíc čtenářsky dobře přístupné.

Bonhoefferovy dopisy můžeme číst různým způsobem: s empatií vůči svědectví člověka zasazeného do mezní situace, se snahou o porozumění teologickému myšlenkovému odkazu anebo také s vnímavostí vůči výzvě, již představuje životní příklad křesťana vystaveného nezměrnému zlu.

Úvahy o Bohu a prosby o cigarety

Dopisy z vězení jsou zvláštní žánr, žel nikterak ojedinělý: jen z českého prostředí můžeme připomenout například knižně vydané dopisy Růženy Vackové, Jana Zahradníčka, Jiřiny Šiklové a samozřejmě Václava Havla. Mají mnoho společného: zpravidla nejsou psány s úmyslem pozdějšího zveřejnění, obsahují četné reflexe vězeňské každodennosti a jejího prožívání, jimiž ovšem prolínají závažná obecná témata. Mezní situace, osamocení a nejistá perspektiva provokují k důležitým otázkám, ve vězeňských dopisech se tak často v těsném sousedství objevují prosby o balíček s cigaretami a úvahy o Bohu, lidské svobodě, solidaritě či budoucnosti. V případě Dietricha Bonhoeffera tomu není jinak, u teologa je ovšem tato výzva o to naléhavější: „Nic neproověří nosnost teologických úvah lépe než krizová situace,“ říká na Bonhoefferovu adresu Peter Zimmerling (autor knihy *Evangelická mystika*, Praha 2018).

Bonhoefferovy dopisy z vězení mají dvojitý charakter, lišící se podle adresátů: jednu skupinu tvoří listy zasílané rodičům a skrze ně nejbližším rodinným příslušníkům – zde se jejich pisatel projevuje jako milující, empatická bytost, která svou situaci líčí výrazně pozitivněji a povzbudivěji, než musela ve skutečnosti být. Druhá a obsáhlejší skupina dopisů je adresována blízkému příteli Eberhardu Bethgemu, který sloužil jako jakýsi Bonhoefferův duchovní důvěrník. V těchto dopisech se rýsuje snaha reflektovat prožívanou zkušenost z teologické perspektivy a také úsilí domyslet či dořít teologické myšlenky z dřívějších teoretických prací.

Bonhoeffer obtížný a neuchopitelný

Jaký je tedy Bonhoefferův myšlenkový odkaz pohledem jeho dopisů? Zřejmě to bude znít alibisticky, ale nejvíce férově je říct: obtížně uchopitelný a mnohoznačný. Tentýž dojem ostatně sdílí v doslovu k prezentovanému svazku i jeden z jeho vydavatelů, teolog Jan Štefan. Připomíná, že k Bonhoefferovi jako ke svému novodobému „zakladateli“ či průkopníkovi se hlásí jak křesťanští mystikové, tak hlasatelé nenáboženského křesťanství, teologie smrti Boha a humanistického ateismu. Jistá daň se tu splácí dopisní formě odkazu, neboť nejde o ucelené pojednání, ale často o letmo zmíněné postřehy či narážky, které lze snadno vytrhnout z kontextu ostatních, nejednou protichůdných výroků.

Zřejmě nejprovokativnější Bonhoefferovy výroky se ale nejspíš přece jen týkají jeho distance od tradičních náboženských forem, například když píše: „Celé naše 1900 let trvajících hlásání křesťanství a teologie se zakládá na ‚náboženském apriori‘ člověka. Křesťanství bylo vždycky formou náboženství. Ukáže-li se však jednoho dne, že toto ‚apriori‘ vůbec neexistuje, nýbrž že to byl historicky podmíněný a pomíjivý výrazový modus člověka, a stanou-li se tedy lidé skutečně v jádru nenáboženskými – a já si myslím, že už k tomu víceméně došlo, co to pak bude znamenat pro křesťanství?“ (s. 178) Nedejme se však zmýlit, nejde o hledání ateismu: tentýž Bonhoeffer skládá ve vězení modlitby pro spoluvězně, osvojuje si znamení kříže jako úkon s hlubokým obsahem a hlásí se k polyfonní hudbě jako k obrazu *vita christiana*. To, co je důležité, je hledání nedějinné podstaty křesťanství. Tuto podstatu je nevyhnutelné hledat jinde než v tradičních náboženských úkonech a pojmech, které jsou stále více nesrozumitelné, ale v zodpovědném životě („Jen ten, kdo křičí na obranu Židů, smí zpívat gregoriánský chorál!“) a v životě pro druhé. Toto poznání lze nalézt již ve starších Bonhoefferových pracích, pravidelný kontakt s „nenáboženskými“ spoluvězni jej však dále prohloubil.

Je ovšem obtížné být i jen letmo shrnout mnohoznačnou a myšlenkově košatou knihu v krátkém článku, jehož akcenty byly nutně vedeny subjektivitou jeho pisatele. Bonhoefferova teologie je otevřené dílo, které volá po domýšlení a interpretaci. Nové vydání dopisů z vězení je k tomu dobrou příležitostí.

V moci dobrých sil

Obklopen věrně mocí dobrých sil,
chráněn a sílen při každém svém kroku,
chci s vámi prožívat dny těchto dní
a s vámi vstoupit do nového roku.

Ten starý ještě potrápí, já vím,
ještě nás tlačí břímě zlého času.
Dej, Pane, naším duším lekavým
to, cos nám v lásce přichystal: svou spásu.

A podáš-li nám hořky kalich pít,
bolestí naplněný vrchovatě,
my bez zachvění, vděčně chcem jej vzít
z Tvé předobré a milované dlaně.

Když nám však ráčíš ještě tady dát
kus radosti a slunečného jasu,
chcem na prožití s díkem vzpomínat
a dát Ti vše, co ještě zbývá z času.

Dnes ponech svícím teplý, tichý jas,
Jímž jsi nás do tmy ráčil obdařiti.
Dej, možno-li, ať sejdeme se zas.
Víme, že světlo Tvé i ve tmě svítí.

I když se kolem hloubí ticho zlé,
dopřej nám jasně, plně uslyšeti
svět, jenž je neviděn, a přece zde,
ty slavné chvalo zpěvy všech Tvých dětí.

Zázračně skryti v moci dobrých sil,
čekáme klidně, co nám bude dáno.
Zná za noci i za dne Bůh náš cíl
a bude s námi v každé příští ráno.

překlad Václava Renče

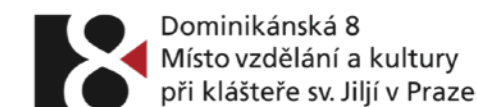
Debata o knize na Dominikánské 8

Doporučujeme vaší pozornosti záznam debaty k novému vydání Bonhoefferových dopisů s názvem „Tvář v tvář zlu“, která proběhla 1. června 2023.

Hosté debaty:

- Noemi Bravená
- Kateřina Lachmanová
- Jan Štefan

Kompletní záznam neleznete na YouTube kanále Dominikánská 8.

Dolhovovi se přestěhovali do Kanady

Rodina Dolhových, kterou vyhnala z Ukrajiny válka, se po necelém roce přebývání v Boskovicích rozhodla přestěhovat do Kanady. Z iniciativy sestry Rozbořilové jsme uspořádali sbírku na podporu jejich cesty a budování nového domova. Těší nás přátelství, které jsem s Dolhovovými navázali, a přejeme jim boží požehnání na novém místě.

Návštěva Petra Vaďury

Na začátku května nás navštívil farář evangelické církve metodistické, moderátor a autor řady knih Petr Vaďura. Kromě nedělního kázání si Petr připravil promítání v Prostoru v rámci našeho cyklu Film & spiritualita. Zhlédli jsme slavný gruzínský film *Pokání* (1984), který ve své době předznamenal zlom epochy v Sovětském svazu.

Výroční sborové shromáždění

Poslední březnovou neděli proběhlo Výroční sborové shromáždění. Nejvíce se diskutovalo o stavu a budoucnosti parku u kostela, připomenuta byla nutnost opravy omítky na severovýchodní straně kostela. Rozpočet na letošní rok byl schválen v podobě něco přes 1,7 milionu nákladů a více než 1,9 milionu příjmů.

Nanebevstoupení u kaple sv. Otýlie

V čase, kdy si připomínáme nanebevstoupení Páně, jsme uspořádali již tradiční bohoslužbu s procházkou ke kapli svaté Otýlie. Tentokrát s námi vyrazila i botanička Deana Láníková a po cestě vyprávěla o rostlinách, s nimiž jsme se potkávali. U kaple následovala bohoslužba s večerí Páně, opékání a písničky. Po cestě zpět nás do zad hřálo zapadající slunce.

Bohaté Velikonoce

Velikonoční svátky jsme prožili mnoha rozmanitými způsoby. Zelený čtvrtek jsme strávili na výletě ve Svitávce, kde jsme si formou hry připomněli vyjití Izraele z otroctví. Velký pátek patřil pašijím za doprovodu kapely, v sobotu jsme měli noční bohoslužbu bdění, tzv. vigílii, a pak přišla Květná neděle s trubkami a větvičkami.

Vážná hudba v kostele

Náš kostel je místem modlitby, ale i místem pro umění. Před Velikonocemi u nás vystoupil pěvecký sbor Rastislav s uskupením Vernum 2013 Ensemble se skladbami od Vivaldiho a Szymanowského. Nový cyklus koncertů vážné hudby u nás před nedávnem zahájila Kristýna Znamenáčková se sopranistkou Janou Vondrou.

Bohoslužby v Sudicích

Na Velikonoce se nám podařilo obnovit tradici bohoslužeb v Sudicích, kde jsme se sešli v komorní sestavě v budově Sudické školy.

Po výpadku bohoslužeb z důvodu covidu a rekonstrukce budovy jsme se opět mohli vidět a kromě společné pobožnosti si také popovídat u kávy a čaje.

Zahradní slavnost u Sudické školy

V neděli 4. 6. jsme v parku u Sudické školy oslavovali náš první školní rok. Sešlo se tu kolem stovky lidí, počasí vyšlo skvěle, nálada byla výborná. O hudbu se postarali naši trubači a také mandolinista Radim Zenkl. Děti prodávaly výrobky, které vytvořili v družině a ve škole byla připravena výstava fotografií ze života školy v prvním roce.

PŘEKONÁVAT ROZDĚLENÍ A NEPOROZUMĚNÍ JE MOŽNÉ, POSLEDNÍ SLOVO MÁ KRISTUS

Ondřej Sabol

Rozhovor s Josefem Suchým, presbyterem, varhaníkem a výpomocným kazatelem farního sboru ČCE Brno-Židenice o tématu žehnání stejnopohlavním párům, o diskuzi, která je před námi, a o životě LGBTQ lidí v naší církvi.

Co pro vás znamená rozhodnutí Synodu ČCE, které umožňuje žehnat stejnopohlavním párům?

Vnímám to jako určitou legitimizaci toho, co se v ČCE stejně už léta děje. Dosud se tak dělo individuálně na základě souhlasu některých kazatelů a staršovstev, nyní to má oficiálně podporu i ze strany synodu. Důležité je pro mě i to, že bylo toto rozhodnutí schváleno výraznou většinou.

Samotné stanovisko vnímám jako vyvážené směrem k té části církve, která s ním není v souladu. Na rozdíl třeba od svátostných úkonů, které má každý kazatel povinnost zajišťovat, požehnání stejnopohlavním párům povinností není a zůstává na rozhodnutí konkrétního kazatele a sboru. Myslím si, že je to v dané situaci asi to nejlepší, čeho jsme v tuto chvíli schopni.

Jedná se podle vás o důležitý zlom, nebo to vnímáte jako první malý krůček ke změně?

Myslím, že to určitý zlom je. Zlom, který sice reflektuje něco, co se v církvi už děje, ale nyní se k tomu tak nějak oficiálně shora přiznáváme. Když někdo bude chtít nyní o požehnání požádat, má se o co opřít, protože církev s tím oficiálně počítá. Žehnání stejnopohlavním párům dostává pevnější půdu pod nohama a ztrácí zbytky puncu nějakého církevního disidentství. V tomto je to spíš velký krok než krůček.

Jak se podle vás vztah k LGBTQ lidem v naší církvi vyvíjí? Kam jsme se posunuli za posledních dvacet let?

Coming outem jsem prošel ještě jako náctiletý někdy v druhé polovině devadesátých let. Tu a tam jsem narazil na nějaké to nepochopení spíše mimo domovský sbor v rámci seniorátních či celocírkevních sjezdů mládeže, tj. kde bylo víc lidí z různých částí země. Tehdy ale vadil samotný princip, že jsou spolu dva kluci nebo dvě holky, přičemž v podtextu odmítavého postoje byla často cítit jistá redukce problematiky na sex. Setkával jsem se s názory, že bych měl jen potkat tu pravou nebo se modlit za uzdravení.

Tyto velmi jednoduché postoje dnes v církvi asi moc nepotkáte. Když už se z LGBTQ dnes stane téma k diskusi, tak už se neřeší, jestli je nějak přijatelné, aby spolu žili dva pánové či dvě dámy. Už se neřeší, jestli je pro určité viditelné církevní funkce (presbyter, kurátor, varhaník, učitel NŠ atp.) možné, aby je zastávali LGBTQ lidé. Dnes se řeší, jestli takovým párům oficiálně žehnat či ne, jestli pro ně otevřít i manželství nebo ne. A to vlastně za těch dvacet let docela posun je.

Situace je také jiná v tom, že když už u někoho v církvi narazíte na odmítnutí i dnes, tak máte slušnou šanci mít současně kolem sebe skupinu bratří a sester, kteří vám fandí, kteří v tomto za vámi jednoznačně stojí a kteří vás podporují.

Co znamená zkratka LGBTQ?

Lesby

Gayové

Bisexuální lidé

Transgender lidé

Queer lidé

To je jiné než dvacet let zpátky. I když vás třeba i tehdy vaše okolí přijímalo takové, jací jste, tak v tom byla pořád určitá nejistota a ticho po pěšině. Dnes jsme v tomto všichni, jak LGBTQ lidé, tak jejich přijímající okolí, daleko sebevědomější, a tím pádem i odolnější.

Co myslíte, že je třeba v církvi dělat, aby nedocházelo k vyostřeným debatám na toto téma, peticím, rozdělením sborů a podobně?

To bude asi případ od případu a nemyslím, že je na to nějaký recept. Sborny se někdy štěpí i kvůli jiným otázkám (vzpomeňme třeba mnohdy vyhrocené debaty v otázkách liturgie nebo i nového zpěvníku). S každým tématem, které z nějakého důvodu nabude vyostřenou podobu, se musíme nějak popasovat a ty principy budou asi stejné, ať už půjde o LGBTQ nebo zmíněnou liturgii a zpěvník.

Důležité asi je snažit se v rámci debat o vzájemný respekt, skutečné naslouchání, slušnost a znovu se vracet k tomu, že jako hlavní autorita nad námi je živý Kristus, který má poslední slovo nad každým z nás a nad naším životem. Pokud dokážeme i přes různé konflikty a vyostřené debaty pořád sebe vzájemně vnímat jako Kristovy učedníky, kteří nepovolávají sami sebe, ale odpovídají na povolání Kristovo (a každý odpovídáme nedokonale), pak určitě dokážeme překonávat všechna tato rozdělení a nepochopení. Naučíme se s nimi žít bez toho, abychom někoho nutně zavrhovali.

Setkáváte se v rámci ČCE i v dnešní době s nepochopením, nepřijetím a vymezováním se vůči LGBTQ lidem?

Já na osobní rovině ne. Nepočítám ale to, že vám přistane v mailu výzva nebo nějaká petice namířená proti aktivitám souvisejícím s otázkou LGBTQ. To se mi stalo i nyní v souvislosti s prohlášením synodu, ale to neberu nějak osobně, to je život.

Myslíte si, že je dobré se v debatě o tématu LGBTQ pokoušet opírat o biblické texty? Dochází totiž k tomu, že oba názorové „tábory“ mají svoje vybrané biblické pasáže, kterými argumentují. Nebylo by lepší téma řešit více na lidské rovině?

Používání biblických textů smysl určitě má. Vyžaduje to ale hlubší zkoumání Písma s otevřenou hlavou a jistou pokorou, že já pravdu v hrsti nemám a mít nikdy nebudu. Víra je cesta, není to nic statického a jednou provždy hotového. Boží lid se vyvíjel a stále vyvíjí, jinak by nás nezajímaly dějiny Božího lidu, jak o něm svědčí Písmo. I duchovní (nebo chcete-li věřící) člověk se má nějak vyvíjet a růst. To není vůbec samozřejmé a klade to na člověka dost vysoké nároky.

Bez tohoto vědomí může zmiňované opírání o biblické texty vést spíš k povrchním, ideologickým obhajobám vlastních názorů. To se pak dvě oponující strany zabarikádují ve svých pozicích a začnou se vzájemně mlátit biblickými veršičky. Takové opírání o Písmo smysl podle mého soudu nemá a debata na této rovině nikam nevede.

Co byste poradil gayům a lesbám, kteří žijí v církvi, ale mají obavu se otevřeně ke své orientaci přihlásit, protože ví, že ve sboru jsou názorově velmi vyhranění lidé?

V této životní fázi mi přijde důležité najít kolem sebe napřed lidi, mezi kterými se cítíte v bezpečí a kteří vás přijímají takové, jací jste. Pokud aspoň pár takových lidí ve sboru je a daří se s nimi budovat hezké vztahy založené na důvěře, dá se od toho odrazit.

Navíc z vlastní zkušenosti vím, že někteří lidé jsou velmi vyhranění do chvíle, než někoho konkrétního osobně potkají. Pokud vás navíc dlouhodobě znají a třeba si vás i pro něco váží, tak vás ve většině případů nemůžou odmítnout. Budou zaražení, překvapení, chvíli se s tím budou prát (a možná udělají i nějakou nepříjemnou scénu), ale nakonec to většinou vezmou. Takže odvahu, čím dříve, tím lépe :-)

Josef Suchý, ČCE Brno-Židenice

S partnerem žije šťastně 22 let, v roce 2006 se páru dostalo ve sboru požehnání na společnou životní cestu. Je mu blízká spiritualita Taizé, kam s partnerem pravidelně jezdí. Modlitby Taizé organizují i ve sboru.

VÝBĚR USNESENÍ Z 36. SYNODU ČCE

Jiří Bureš

- Pro změnu počtu členů staršovstva již není třeba svolávat sborové shromáždění, stačí souhlas seniorátního výboru. Je však třeba změnu odůvodnit.
- Doposud mohl sbory sloučit pouze synod, nově o sloučení nebo zrušení farního sboru může rozhodnout konvent příslušného seniorátu.
- Byl schválen plán restrukturalizace při přechodu na samofinancování. Týká se podporovaných kazatelských míst, kde se mimo jiné připravuje program tzv. průkopnických míst s intenzivní misijní prací. Předmětem restrukturalizace je i hospodaření sborů. Solidární, přerozdělovaná část personálního fondu dosáhne nakonec výše 30 procent odvodu. Síla sboru pro přerozdělování bude stejně ovlivněna hospodářskými i lidskými faktory, nájmy a výdělečnou činností sborů i účastí na bohoslužbách a počtem salárníků. Připravuje se nová směrnice o bydlení kazatelů, v níž bude navýšeno nájemné podle velikosti obce – přesto stále výrazně nižší oproti nájemnému komerčnímu.

Odvody sborů do personálního fondu porostou takto:

	2023	2024	2025	2026	2027	2028
základní odvod (v tisících Kč)	290	340	400	460	530	590
pevná část	245	260	320	370	420	470
přerozdělovaná část dle síly sboru	45	80	80	90	110	120

- Synodu byla představena nová ředitelka Diakonie Hana Sklenářová.
- Pokračuje rozhovor o nových seniorátech.
- Synod schválil možnost požehnání svazkům osob stejného pohlaví:

„Synod ČCE souhlasí s možností požehnání svazků osob stejného pohlaví, pokud o to požádají. Synod ČCE vnímá, že názory na tuto otázku nejsou v církvi jednotné, podporuje činnost komise pro soužití s LGBTQ lidmi a pokračování diskuze v církvi o tomto tématu. Synod konstatuje, že žádný kazatel není povinen žehnat svazkům osob stejného pohlaví.“

Pastýřský list o jednotě

Synodní senior Pavel Pokorný poslal církvi několik dní po synodu pastýřský list k přijatému usnesení. V listu mluví o názorových rozdílech i o odpovědnosti starších a členů církve. Nabízí svou návštěvu i rozhovor: (...) Naše jednota je založená hlouběji než zmíněné rozdíly. Každý z nás se vztahujeme ke Kristu, k jeho evangeliu. Své názory utváříme pod osobním dotykem Božího slova, ve svobodě a odpovědnosti před tváří Boží. A patří k zásadám naší církve, že do této osobní svobody a odpovědnosti žádným administrativním usnesením nezasahuje. Rozhovor na synodu jsme vedli ve vzájemném respektu a s ohledem na druhé, zvláště na ty, kdo jsou v menšině. Totéž by mělo platit pro rozhovor ve všech církevních grémiích i mezi jednotlivci. A je odpovědností starších církve, aby hájili prostor svobody a chránili slabší před nátlakem a manipulací. Není to zdaleka poprvé, kdy se církevní společenství vyrovnává s růzností ve svých řadách. Můžeme k tomu nacházet četné biblické analogie, zvláště v epistolách, např. Římanům 14. Silně mi odtud zaznívá upozornění, abychom druhé nesoudili ani nezlehčovali. Zachovat a posílit naše církevní společenství je mým osobním zájmem. Nabízím setkání a rozhovor jednotlivcům i staršovstvům. Komukoli, pro koho je těžké toto synodní usnesení přijmout. (...) A proto prosím: „Snávejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.“ (Ef 4,2–3)

Pán Bůh vám žehnej, Pavel Pokorný

SAFENAT PANEACH VYDÁVÁ TŘETÍ ALBUM

Ondřej Sabol

Safenat Paneach je jméno, které dostal v knize Genesis Josef od faraona a které znamená „Zachránce světa“. Stejný název má i plzeňská bigbitová kapela v čele s husitským farářem Petrem Wagnerem. Sestava má za sebou dvě vydané desky, na nichž se soustředila na interpretaci české duchovní poezie (Reynek, Skácel, Jirous, Zahradníček). Prvního července spatřila světlo světa třetí deska. Tentokrát se už ale nejedná o zhudebněnou poezii, ale o vlastní texty faráře Petra Wagnera. Nacházíme v nich biblické motivy a ohledávání tajemství víry.

Na nové desce není ani jedna adaptace české poezie, pouze tvoje autorské texty?

Na desce IV se loučíme s minulým kapelovým obdobím vlastně jednou skladbou na text Ivana Martina Jirouse, která ve folkové podobě zazněla na albu mé dřívější skupiny Noi. V ní se mnou působil kytarista a bývalý člen Safenat Petr Čapek, Pavel Křižovenský, nyní hrající v Poletíme? a jeden čas i Vojta Komárek, který hraje na první desce Safenat. Takže je to trochu ohlédnutí do větší dálky.

O vlastních textech jste uvažovali od začátku vzniku kapely, nebo to přišlo postupně? Jaká byla cesta k vlastní tvorbě?

Myšlenka vlastních textů trochu visela ve vzduchu asi od začátku, ale nebyl jsem si tehdy vůbec jistý, zda dokážu navázat na období kapely Noi, kdy jsem psal pořad. Básně Jirouse, Reynka, Zahradníčka

a Skácela byly naopak něco jasně přítomného jak v knihovně, tak v inspiracích a ta romantická představa byla prodloužit jim život taky skrz bigbit. Po druhé desce ale kluci řekli, že se buďto rozepíšu, nebo končíme. Tak jsem se radši zkusil rozepsat. V devadesátých letech jsem neustále tahal notýsky a ručně psané deníčky. To už mi nešlo. Místo toho jsem začal psát do poznámek v mobilu. To funguje, ale cokoli, co mě napadne, musím napsat hned, jinak nad tím začnu dumat a zpochybňovat si to. Musím to prostě zaznamenat a okamžitě jít od toho.

Jako farář neděli co neděli kážeš. Jsou tvoje písňové texty tak trochu kázání, nebo se tomu chceš naopak vyhnout?

Kázání jsou úplně jiný žánr, přece jen je v nich větší důraz na srozumitelnost a sdělnost. Taky mě to baví a vlastně co do kvantity je to za skoro dvacet let praxe největší objem textů, co jsem kdy napsal. Ale písničky, to je něco jiného, tam se bráním cokoli vysvětlovat nebo objasňovat. Mám problém jim dávat i názvy. O většině názvů písní na desce jsme se na zkouškách zhádali jako koně. Tak jsem nakonec ustoupil a na albu mají název podle toho, jak jim kluci říkali na zkouškách.

Nejbližším

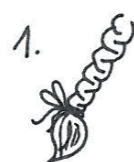
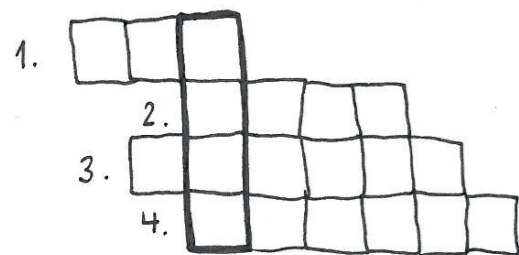
Tam, kde hořela milenecká lože
Kde se zvedají ramena stroje
Kde se brousí sourozenecké nože
Nepadá nikudy světlo do pokoje

Ani ty to nezměníš
Tam, kde hořela nekonečná objetí
Stěny obílené nečeká proměna

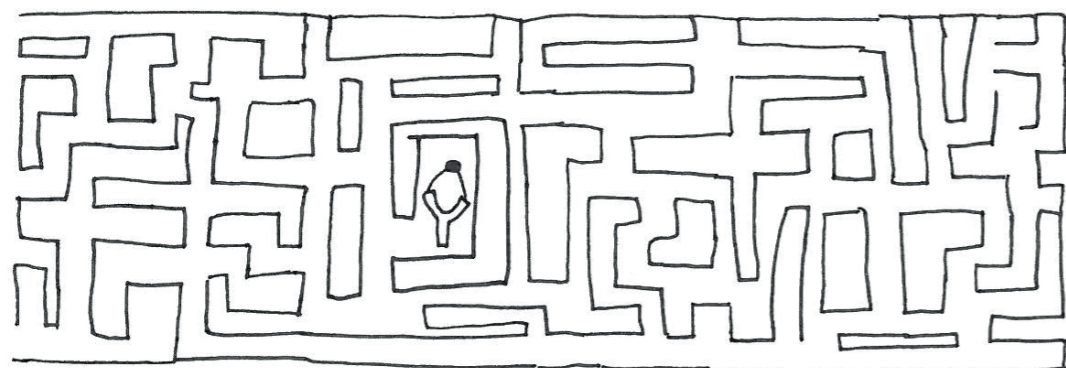
Kdo ví, zda ruka žehná nebo nese prokletí
Jen kočka v rozích domu vycítí démona
Ale co ty o tom víš?
Máme mezi sebou zdi anebo pouta

Jsou naše gesta kletby nebo svátosti?
Je slyšet něčí nářek z nejtmašího kouta
Jak slova oddělují maso od kostí

 MLADÍK, KTERÝ PŘEMOHL OBRA, NEMĚL MEČ NEBO KOPI, ALE (DOPLNĚ).

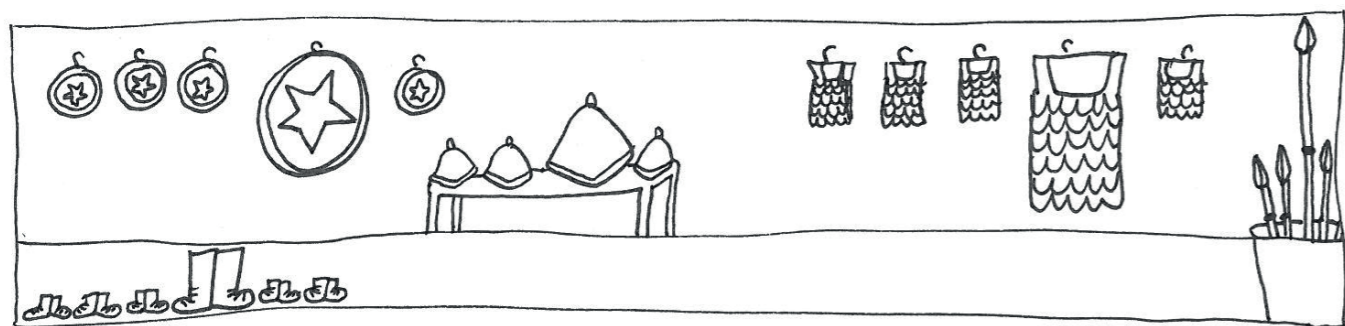

 POMŮŽEŠ MLADÍKOVÍ NAJÍT CESTU KE ZBRANÍ?

 MYSLÍTE, ŽE MLADÍKOVÍ K VÍTĚZSTVÍ POMOHLA POUZE ZBRANĚ, KTEROU JSTE VYLUŠTILI? NEMOHLA TO BÝT JEŠTĚ NĚCO / NĚKDO?

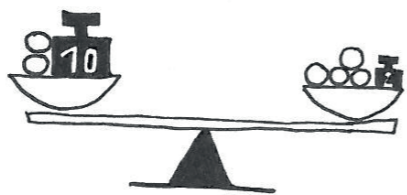
 KTERÁ VÝZBROJ ASI PATŘÍ OBRU? (VYMALUJ / ZAKROUŽKUJ)

 ORÍŠEK

PŘED VELKÝM DOSTIHEM SE VE STÁJI POHYBUJE NĚKOLIK KONÍ A LIDÍ, KTERÍ JE CHYSTAJÍ. DOHROMADY JE ZDE 22 HLAV A 72 NOHOU. KOLIK KONÍ A KOLIK LIDÍ JE VE STÁJI?

KOLIK VÁŽÍ JEDNA KULIČKA?

PRO BYSTRÉ HLAVIČKY:

 POZNÁŠ PODLE OBRÁZKŮ PŘÍBĚH? PŘEČTI / PŘEVYPRÁVĚJ HO.

David byl chlapec, který se staral o ovce. Jeho velcí bratři byli vojáci, kteří se snažili chránit svůj lid. Jednoho dne otec Davida poslal, aby přinesl jídlo svým bratrům.

Když tam David dorazil, uviděl obřího vojáka jménem Goliáš. Goliáš pyšně volal: „Pokud mě někdo dokáže porazit, válka skončí!“ Nikdo ale nebyl dost odvážný, aby s ním bojoval.

„Já se Goliášovi postavím, já s ním budu bojovat,“ řekl David. Král to ale nechtěl dovolit. David byl jen chlapec a Goliáš byl silný a velký! Ale David věděl, že mu Bůh pomůže. Nakonec král řekl: „Jdi a Hospodin s tebou.“

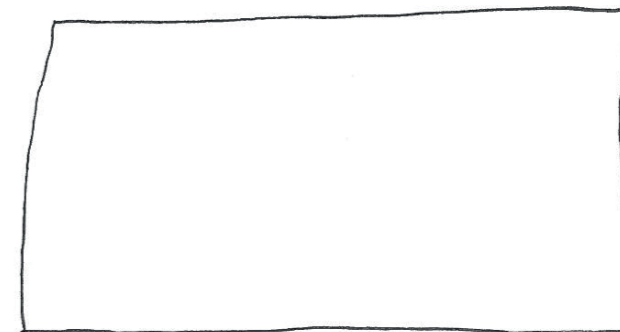

David nenesl brnění jako Goliáš. Zvedl ze země kámen a dal si ho do praku. Namířil přímo doprostřed Goliášova čela a bum! Goliáš padl. David vyhrál! Zachránil svůj lid.

Někdy čelíme různým problémům. Zdají se velké jako Goliáš – a my jsme proti nim malíci. Když žádáme Boha o pomoc, pomáhá nám být silní.

 JAK SI PŘEDSTAVUJEŠ OBRA TY? ZKUS HO NAKRESLIT.

 JAK SE JMEHOVAL OBR A CHLAPEC?

SBÍRKA NA SUDICKOU ŠKOLU

Milí přátelé a podporovatelé Sudické školy,

obracíme se na vás s prosbou o finanční příspěvek na dva projekty, které nám pomůžou vytvořit pro děti zase o něco hezčí a inspirativnější prostředí.

Knihovnička

Prvním záměrem je projekt školní knihovničky, na kterém pracujeme společně s dětskými knihovníky z boskovické knihovny a s Knihkupectvím Tomáše Špidlíka. Výsledkem bude přívětivě systematizovaná knihovna se stovkou knih dětské literatury, encyklopedií a atlasů. Příští rok žáci prožijí „Rok s knihou“ – budou objevovat literární dobrodružství, tištěné a elektronické zdroje. Navštíví nejen místní knihovny, sudickou a boskovickou, ale také výborně vybavené dětské oddělení knihovny v Hradci Králové.

Školní zahrada

Druhým cílem je zabydlení školní zahrady, na což se moc těšíme. Důležitým krokem příštího školního roku bude příprava architektonické studie školní zahrady s hliněným, kutilským a zahradnickým koutkem.

Potřebujeme vybrat 50 000 korun

Naši Sudickou školu chceme dále rozvíjet, ale zároveň nechceme zvyšovat školné a vytvářet pro rodiče a děti sociální bariéry. Proto prosíme ty, kterým to situace umožňuje, aby nám pomohli vybrat potřebných 50 000 korun, které nám na knihovničku a studii školní zahrady chybí. Mnohokrát děkujeme!

Číslo účtu: 2802123255/2010

Variabilní symbol: 12

Vzkaz pro příjemce (není podmínkou):
na knihovnu a zahradu

QR Platba

